

det Kulturarbejdets Baand, med hvilket Nutidens bedste Kræfter vil lænkebinde al Raahed og frigøre alt det edle og gode i Menneskelivet.

Endnu en Gang: Tak, kære Fru Meyer — fordi De nu har taget Skridtet fuldt ud og stiller Deres dygtige Kræfter til Kamp for en ny Side af den samme store Sag, vi kæmper for:

Menneskehedens Fremgang i Menneskelighed!

Deres hengivne

Karl Fred. Jensen.

Svar til Hr. Karl Fred. Jensen.

Det vil måske synes Mange ubeskedent, at jeg har optaget ovenstaaende aabne Brev her i Bladet; men da jeg har modtaget saa mange hjertelige Udtalelser fra alle Kanter fra Afholdsfolk om den Glæde, de føler ved, at jeg har stillet mig i Foreningens Rækker, synes jeg det er uhøfligt ikke at tage Hensyn dertil.

Først vil jeg da sige, at det naturligvis har glædet mig at se, at der tillægges mit ringe Arbejde i Samfundets Tjeneste saa stor Værdi, at de mener, min Person ogsaa vil gavne denne gode Sag; men det har samtidigt gjort mig angst for, at Afholdsfolkene i en Grad vil føle sig skuffede; ti jeg har dog ikke tænkt at blive noget aktivt Medlem eller Foredragsholder for Afholdssagen. Jeg har altid set sympatisk paa Afholdsbewægelsen, men er kun gaaet ind som personlig Afholdsvæn, fordi jeg mener, det altid er konsekvent at stille sig aabent paa deres Side, som arbejder for de Samfundsopgaver, med hvilke man sympatiserer. Altsaa kun en personlig Sandhed fra min Side.

Og som Hr. Jensen ogsaa siger: Det kan ikke med Rette forlanges, at det enkelte Menneske skal arbejde lige ivrigt for alle Opgaver, saaledes maa ogsaa jeg — som tror, at Kvindens Ligeberettigelse er Fundamentet, hvorpaa den ny Samfundsbygning skal hvile, ogsaa have Lov til særligt at give mit Arbejde der, hvor jeg mener at være til størst Nytte.

Men hvis De vil spørge mig, om jeg da ikke ser Drikkeriet som et af Samfundets største Onder, saa vil jeg sige jo — i Sandhed — intet er mig mere modbydeligt, og intet virker mere nedslaaende paa mig end at se Mennesker drikke sig fra Vid og Sans. Men lad mig sige det straks — jeg har intet Haab om at fætte Drukkenboidene, og det viser sig jo ogsaa, at Menneskene er en Samling af Mænd og Kvinder, som Spiritus aldrig har fristet. Derimod tror jeg, at Afholdssagen har Betydning paa et ganske andet Omraade — jeg mener for den kommende Slægt; ti de unge, der drikker nu, og det er mange — det er mange flere unge end ældre — er ikke blot Drukkenboidenes Børn, men de er de moderate Drankeres, som ved stadigt Vanedrikkeri har sluppet deres Vilje, saa de har ingen, slet ingen Vilje at give deres Børn i Arv. Og heri er jeg enig med alle andre Afholdsfolk, at Spiritus er en Hjernegift, og at Udsalgsstederne er Giftbrønde, som de unge styrttes i, og som maa bortskaffes. Det er sørgeligt at se en ældre Mand, trykket af Livets Bekymring, trøste

sig ved Alkoholens lammende Kraft, men det er ti fold sørgeligere, at se de unge fylde sig med bajersk Øl og Vin, til de hverken ser eller sanser, ti det véd vi, at en saadan ung Mand har afskaaren sin egen Fremtid. Derfor bør, efter min Mening, alle de, som aldrig gaar over Grænsen, de bør stille sig i Afholdsfolkenes Række — ikke for deres egen Skyld — men for at befri deres Børn for den Fristelse at se Drikkeriet i Hjemmet.

Naar der fra Modstandens Side tales om Baand paa personlig Frihed, naar man giver Afholdsløftet, saa er det i Virkeligheden noget Nonsens; ti hvad er vel mere frigørende end et Troskabsløfte, enten det er i religiøs Henseende eller i Kærlighed mellem Mand og Kvinde; hvorfor skulde det at gaa ind i en Forening virke skadeligt. Det kan aldrig skade at lægge Mærke til, hvad vi byder vort Legeme, lige saa vel som, hvad vi byder vor Sjæl, og det har i vor Tid den aller største Betydning for de unge, at lære at beherske sig og træne deres Viljer og Hjerner; naar dertil kommer, at Samfundsopgaverne bliver sværere og sværere, saa er det indlysende, at vi ikke tør ødsle med Menneskekræfter. At Afhold i Spiritus er et af Midlerne til Sandhed og Harmoni i Sindene, nærer jeg ingen Tvivl om, hvorfor jeg fælder det som en Ære at staa i deres Rækker, som arbejder for Forstaaelsen heraf. *Johanne Meyer.*

Kristendommen og Kvindesagen.

I Kvindebladet Nr. 27 har Firmaet K. og H. skrevet nogle Betragtninger om „Kristendommen og Kvindesagen“.

Da jeg læser, at K. og H. nævner om, at tænksomme Bibellæsere stemper deres Artikel som en aandeløs, trivial Eftersnakken af Nutidens overfladiske Bibelkritik, lader de tvende Forfattere at opgive de Skrivelser i det ny Testamente, hvor Jesus „sætter“ i Opposition til det gamle Testamente. *Johanne Futtrup.*

Teosofiens R. B. O.

(Sluttet.)

Jeg har nu forsøgt at give et Omrids af den teosofiske Læres Hovedprinciper. Man kan indvende, at dens hele Bygning hviler paa ubeviste Paastande. Dette indrømmes, for saa vidt dette lille Skrift angaar. Enhver, som ønsker at erholde Beviser for eller imod Sandheden af Teosofiens Lære, maa dertil anvende megen Tid og megen Læsning. Han vil imidlertid kunne faa et mælt Hjælp og Oplysning.

Det teosofiske Samfundets Formaal er følgende:

- 1) At lægge Grundvolden til et aandeligt Broderskab, uden Forskel paa Race, Trosbækendelse, Køn, Kaste eller Farve.

- 2) At fremme Studiet af arisk og anden orientalsk Literatur, Filosofi, Religioner og Videnskaber og at paavise dette Studiums Betydning for Menneskeheden.

- 3) At udforske Naturens hidtil ukendte Love og de sjælelige Kræfter hos Mennesket. Det teosofiske Samfund er saaledes ikke knyttet til nogen særlig Trosbækendelse eller

til noget Parti. Dets Medlemmer er kun sammenknyttede ved Broderlighedens Baand, som et fælles Ideal, og ved en fælles Regel for Livets Førelse, fornømlig Bestræbelsen efter Virkeliggørelsen af dette Ideal. De, som slutter sig til Samfundet, spørges ikke om deres religiøse Trosbækendelse, og det forlanges kun, at de skal respektere andres Tro. Samfundet repræsenterer altsaa ikke en enkelt Trosbækendelse, men alle Trosbækendelser, ikke en enkelt Videnskabsgren, men alle Videnskaber. Det er en Modstander af Bigotteri, Overtro og Dogmatisme i enhver Form, af Lasten i enhver Skikkelse og af alt, hvad der tjener til at fremme denne.

Det mystiske System, efter hvilket Samfundet er opkaldt, og som er kendt under det noget ubestemte Navn

Teosofi.

fremstilles af visse Medlemmer som paa én Gang Resultatet af og en Opmuntring til det specielle Studium, beskrevet i det 2det og 3die af de ovenfor anførte Punkter. De tror, at saa vel den østerlandske som den vesterlandske Teosofis Lære fortjener at følges med Opmærksomhed, idet den fremstiller den mulige Løsning af mange af Dagens mest omtvistede religiøse, sociale og videnskabelige Spørgsmaal. En omfattende Litteratur har skudt op i Forhindelse med den teosofiske Bevægelse, i hvilke Skrifter mange af disse Spørgsmaal er forklarede og diskutterede.

Man maa dog erindre, at Teosofiens Hovedprinciper ikke kan betragtes som Dogmer, men snarere som fornuftmæssige Hypoteser, der spreder Lys over mange af Livets Problemer og Forhold, som ellers synes uløselige og uforstaaelige. Det teosofiske Samfund søger at vejlede dets Medlemmer i deres Søgning efter Sandhed ved Udbredelsen af Litteratur og paa alle andre Maader, der staar i dets Magt, og, som før sagt, det stiller ingen andre Fordringer til dets Medlemmer end Troskab i Tanke og Handling mod dets Grundprincip: det universale Broderskab. Det bør dog bemærkes, at de fleste af Samfundets Medlemmer tror, at dette første Punkt lettest virkeliggøres ved at sprede og forklare Teosofiens Hovedprinciper, hvilke efter deres Mening danner et videnskabeligt Grundlag for det universale Broderskab.

Til den, der ønsker at fortsætte Studiet, anbefales følgende

Sundhedslære

for Hjem og Skole paa Land og i Købstæderne af Elfride Fibiger er udkommet paa Thaning & Appels Forlag.

Det er et godt Tegn i vore Dage, at Digtere og Forfattere kaster sig ind i Dagens brændende Spørgsmaal, og det kan ikke andet end glæde, naar man møder Digtere baade i Journalistiken og som de, der skriver Lærebøger for Skoleungdommen. I Romantikens Tid laa hele den aandelige Verden som et Rige for sig, hvis fornemme Herskere aldrig vovede sig ned til den prosaiske Virkelighed. Følgen var da ogsaa, at Digterne var mere Digtere end Mennesker, og at de travle Virkelighedsmennesker kun saa paa Digterne som nogle taabelige Fantaster eller sygelige Drømmere. Nu er det anderledes — nu søger